ஸ்ரீ:

உலகார்யன் காட்டும் உய்வுபாயம்

(ஸுதர்ஶநர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி)

லோககு$_3$ரும் கு$_3$ருபி$_4$: ஸஹபூர்வை: ஜ்ஞாநவிரக்தியுதம் ப்ரணிபத்ய।
தத்க்ருதஸத்க்ருதிபி$_4$: பரிவேத்யம் மோக்ஷக$_3$திம் ஸரஸம் ப்ரவத$_3$ாமி॥

(ஜ்ஞாந வைராக்யங்கள் நிரம்பிய பிள்ளையுலகாசிரியரைப் பூர்வாசார்யர்களோடு கூட வணங்கி, அவர் அருளிய நல்ல ரஹஸ்யக்ரந்தங்களினின்றும் ஆராய்ந்து அறியப்படும் மோக்ஷோபாயத்தைச் சுவைபடப் பேசுகிறேன்.)

இவ்வுலகிற்பிறந்த ஸம்ஸாரி சேதனன் 'பரமபதம்' என்றும், 'வைகுந்தம்' என்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் கோஷிக்கப்படும் அப்ராக்ருதமான உலகிற்குச்சென்று, நித்யமுக்தர்களோடு கூடிநின்று பரமபுருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் செய்வதே ''மோக்ஷம்'' என்றும், ''வீடு'' என்றும், ''உஜ்ஜீவநம்'' என்றும், ''உய்வு'' என்றும் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது. துன்பம் நிறைந்த இவ்வுலகவாழ்வு ''ஜீவநம்'' என்றும், துன்பமற்றதாய், பேரின்பம் நிறைந்ததான அவ்வுலக வாழ்வு ''உஜ்ஜீவநம்'' (உயர்ந்தவாழ்வு) என்றும் கூறப்படுகிறது என்று உணரத்தக்கது. இந்த உஜ்ஜீவநத்தை அடைய உலகாரியன் காட்டும் உபாயம் யாது என்பதைச் சுருக்கமாகக் காண்போம் இங்கு.

''அய க$_3$தெள'' என்ற தாது கதியாகிற ப்ராப்யத்தைச் (அடையத்தக்க பொருளைச்) சொல்லுகிறது. 'உப' என்னும் பதம் ஸமீபம் என்னும் பொருளை உடையது. இவ்விரண்டின் சேர்த்தியால் உண்டான உபாய ஶப்தம் 'ப்ராப்யத்துக்கு ஸமீபத்திலிருப்பது' அதாவது –'ப்ராப்யத்தை அடைவிக்கும் வழியாயிருப்பது' என்னும் பொருளைத் தருகிறது.

ப்ராப்யப் பொருள்கள் ''ஜீவநம்'' (இவ்வுலகவாழ்வு) என்றும், ''உஜ்ஜீவநம்'' (மோக்ஷலோக வாழ்வு) என்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கையாலே, உபாயங்களும் ''ஜீவநோபாயம்'' (இவ்வுலக வாழ்வுக்கு வழிகள்) ''உஜ்ஜீவநோபாயம்'' (மோக்ஷலோக வாழ்வுக்கு வழிகள்) என்று இருவகைப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் கண்ணெதிரே காணும் ஜீவநோபாயங்களை ஆராந்தோமானால், உஜ்ஜீவநோபாயங்களையும் ஓரளவுக்கு உணரலாமாகையாலே, முதலில் ஜீவநோபாயங்களைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

உலகில் ஜீவநோபாயமானது 'ஸித்தோபாயம்' என்றும் 'ஸாத்யோபாயம்' என்றும் இருவகைப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். இதைச் சிறிது விவரிப்போம். ஒரு ஸ்வாமியிடம் ஒரு ப்ருத்யன் (வேலைக்காரன்) வேலை

செய்கிறன். வேலை செய்யும் வேலைக்காரனுக்கு, வேலை வாங்கிக்கொள்ளும் ஸ்வாமியானவன் கூலி கொடுத்து, அவனை ரக்ஷிக்கிறன். ஆகையால் வேலைக்காரனுக்கு ஸ்வாமி ஜீவநோபாயமாகிறன். இந்த ஸ்வாமியானவன், வேலைக்காரனல் ஸாதிக்கப்படாதவனய் ஏற்கனவே ஸித்தனயிருப்பதால், ஸித்தோபாயம் எனப்படுகிறன். 'பலப்ரதன்' (கூலியாகிற பலனை அளிப்பவன்) என்றும் கூறப்படுகிறன். ஸ்வாமியானவன் வேலைக்காரனை ரக்ஷிக்கும்போது வேலைசெய்தால்தான் வேலைக்குத்தக்க கூலி கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறன். வேலை செய்யாவிட்டால் அவனை ரக்ஷிப்பதில்லை. ஆக, இவ்வண்ணமாகக் கூலி வாங்கிக் கொடுத்து வேலைக்காரனுக்கு ரக்ஷணத்தைச் செய்வது அவனுடைய வேலையே என்று அந்யவவ்யதிரேகங்களாலே அறிகிறேமாகையாலே, வேலையும் ப்ருத்யனுக்கு ஜீவநோபாயமாகிறது. இந்த வேலையானது ஏற்கனவே ஸித்தமாயிராமல் வேலைக்காரனல் ஸாதிக்கப்படுவதாயிருக்கையாலே, 'ஸாத்யோபாயம்' எனப்படுகிறது. பலருக்குக் கூலிகொடுக்கும் பொதுக்காரண ஸ்வாமியைப் போலல்லாமல், இந்த வேலைக்காரனுக்குக் கூலியாகிற பலனை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் அஸாதாரண காரணமாய் (தனிக்காரணமாய்) இருப்பதால் 'பலகரணம்' (பலனுக்குத் தனிக்காரணம்) என்றும் கூறப்படுகிறது.

பக்தியோகம் முதலான உபாயாந்தரங்களுக்குப் பரமபுருஷன் பலனளிக்கும்போது முற்கூறிய ஸ்வாமிக்கும் வேலைக்காரனுக்கும் உள்ள தொடர்பே காணப்படுகிறது. வேலைக்காரன் தான் செய்யும்வேலை தனக்கு உபாயமாக (பலகரணமாக) ஆகிறது என்னும் நினைவுடன் அவ்வேலையைச் செய்வது போலே, உபாயாந்தரநிஷ்டர்கள் தாம் அநுஷ்டிக்கும் உபாயாந்தரம் எம்பெருமானிடமிருந்து தாம் தாம் விரும்பும் பலனை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்னும் நினைவுடன் அவ்வுபாயாந்தரத்தை அநுஷ்டிக்கிறர்கள். வேலைக்காரன் வேலையைப் பத்தும் பத்தாக (பரிபூர்ணமாக) அநுஷ்டித்த பின்பே ஸ்வாமியான வன் வேலையின் அளவுக்குத் தக்கபடி கூலி கொடுப்பதுபோலே, எம்பெருமானும் இவ்வுபாயாந்தரநிஷ்டர்கள் உபாயாந்தரங்களைப் பத்தும் பத்தாக அநுஷ்டித்த பின்பே பலனைக் கொடுக்கிறன். ஆகையால் எம்பெருமான் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுக்கு ஸித்தோபாயமான பலப்ரதனகிறன். அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயாந்தரமானது ஸாத்யோபாயமான பலகரணமாகிறது. இவ்வுபாயாந்தர நிஷ்டர்களும், இவ்வுலகப் பலன்களாகிற ஜீவனத்தை விரும்புகிறவர்கள் என்றும், மோக்ஷலோகப் பலனகிற உஜ்ஜீவனத்தை விரும்புகிறவர்கள் என்றும் இருவகைப்படுவர். திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலான உபாயாந்தரங்கள் ஜீவநோபாயமாம்போது பெறுவிக்கும் பலன்களான வஸ்திரம் முதலானவை க்ஷுத்ரபலன்களேயாகையாலே, அப்பலங்களுக்கு ஸமமாகவும், மேலாகவுங் கூட உள்ள உபாயங்களாகின்றன. அவ்வுபாயாந்தரங்கள் உஜ்ஜீவநோபாய மாம்போது பெறுவிக்கும் பலமான மோக்ஷமானது எல்லையற்ற சிறப்பை யுடைதாயிருக்கையாலே, அப்பலத்துக்கு ஸத்ருஶமல்லாத உபாயங்களா

கின்றன; அதாவது வ்யாஜமாத்திரமேயாகின்றன என்றபடி.

உலகில் ஜீவநோபாயம் 'ஸித்தோபாயம்' என்றும், 'ஸாத்யோபாயம்' என்றும் இருவகைப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னேம். சிலருக்கு ஸித்தோபாயமே ஸாத்யோபாயத்தின் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்வதை உலகில் காண்கிறோம். அதாவது – பலப்ரதனே பலகரணமாவதைக் காண்கிறோம். இதையும் ஒரு த்ருஷ்டாந்தங்கொண்டு தெளிவாக அறியலாம். ஒரு குடும்பத்தலைவன் தன் குடும்பத்தினரை ரக்ஷிக்கும்போது, அவர்களிடம் ஒரு வேலையை எதிர்பார்த்து ரக்ஷிப்பதில்லை. உதாரணமாக, உத்தமனான ஒரு தந்தை தன் மகனை ரக்ஷிக்கும் போது மகனிடமிருந்து ஒரு கைம்மாறை (பிரதிப் பிரயோஜனத்தை) எதிர்பார்த்து அவனை ரக்ஷிப்பதில்லை. தனக்கும் அவனுக்குமுள்ள உறவையே பார்த்து ரக்ஷிக்கிறான். மகனும் மூற்கூறிய வேலைக்காரனைப்போலே, தான் செய்யும் வேலைக்காகத் தந்தை தன்னைக் காப்பாற்றுவதாக நினைப்பதில்லை. வேலை ஏதாவது செய்தாலும், 'உறவுடையவரான தந்தைக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமையிது' என்று கைங்கர்ய புத்தியுடனே செய்கிறான். இவ்விடத்தில் பலப்ரதனான தந்தை பலகரணமாகவுமாகிறான் என்று அறிகிறோம்.

ஶரணாகதி எனப்படும் ப்ரபத்தியால் ப்ரீதியடைந்து பரமபுருஷன் பலங்கொடுக்கும்போது, மூற்கூறிய தந்தைக்கும் தனயனுக்குமுள்ள தொடர்பே காணப்படுகிறது. தனயன், தான் தந்தைக்குச் செய்யும் வேலைகளை உபாயமாக எண்ணாமல் கைங்கர்யமாகவே எண்ணுவதுபோல், ப்ரபந்நனும் பரமபுருஷனுக்குத் தான் செய்யும் ஆராதனங்களை உபாயமாக எண்ணாமல் கைங்கர்யமாகவே எண்ணுகிறான். உத்தமனான தந்தை, தனயன் செய்யும் கைங்கர்யங்களைப் பார்த்து அவைகளுக்காக அவனை ரக்ஷிக்காமல் தனக்கும் அவனுக்குமுள்ள உறவையே பார்த்து ரக்ஷிப்பதுபோல் எம்பெருமானும் தனக்கும் ப்ரபந்நனுக்குமுள்ள உறவையே பார்த்து ரக்ஷிக்கிறான். ஆகையால், தந்தை தனயனுக்குப்போலே, பகவான் ப்ரபந்நனுக்கும் பலப்ரதனாகவும் பரகரணமாகவுமாகிறான். உபாயாந்தர நிஷ்டர்களைப்போலே ப்ரபந்நர்களும் ஜீவநத்தை விரும்புகிறவர்களென்றும், உஜ்ஜீவநத்தை விரும்புகிறவர்களென்றும் இருவகைப்படுவர். இருவர்க்கும் பகவானே பலப்ரதனாகவும் பரகரணமாகவுமாகிறான்.

உத்தமனான தந்தையாயிருந்தபோதிலும், தன்னோடு உறவை முறித்துக்கொண்டு அவ்வுறவைப்பற்றிய அறிவில்லாமல் திரியும் தனயனையும், 'தனக்குத் தானே ரக்ஷகன்' என நினைத்துத் தன் முயற்சியிலே ஊன்றித் திரியும் தனயனையும் தானே உபாயமாகி ரக்ஷிப்பதில்லை. அதுபோலவே ஸர்வலோக பிதாவான நாராயணனும், தன்னோடு இயற்கையிலேயே உள்ள உறவை உணராமலிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளையும், ரக்ஷணத்துக்குத் தாம் முயலும் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களையும் தானே உபாயமாய் நின்று உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதில்லை. 'ஸர்வேஶ்வரனுக்கே உடைமையாகவும் அவனாலேயே ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாகவுமிருக்கிறேன் அடியேன்' என்னும் அறிவுடைய ப்ரபந்நனையே தானே

உபாயமாய் நின்று உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறான். தனயனுக்குத் தந்தையோடு உள்ள உறவுபற்றிய அறிவானது அதிகாரி விசேஷணமாய், தனயனின் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்திருக்கையாலே அதை உபாயமென்பதில்லை. அது போலவே ப்ரபந்நனுக்கு எம்பெருமானோடுள்ள ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிய அறிவும் அது காரணமாக வரும் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியும், எம்பெருமான் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமையும் அதிகாரி விசேஷணமாய் ஸ்வரூபத்திற் சேர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞானமே ப்ரபத்தியாகும். ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான பகவானுடைய முயற்சிகளாலேயே இதுவும் இச்சேதனனுக்கு விளைந்ததாகையாலே, ‘அவனே நமக்கு ரக்ஷணோபாயம்’ என்னும் நினைவாயிருக்கும். இதை உபாயமாக நினைப்பது தந்தையிடம் தனயன் ‘என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்று எழுத்துவாங்குவதை ஒக்கும். தான் அவனைப் பற்றுவது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க பரிஹாரத்தின் பொருட்டும், புத்தி ஸமாதானத்தின் பொருட்டும், சைதந்யகார்ய மாகவும், ராகப்ராப்தமாகவும், ஸ்வரூபநிஷ்டமாகவும், விலக்காமையைக் காட்டுவதாகவுமேயிருக்கிறதே யொழிய உபாயமாயிருப்பதில்லையென்றும், தன்னுடைய ஸ்வீகாரம் இல்லாவிடினும் அவன் கார்யம் செய்வான் என்றும் இவன் நினைக்கவேண்டும்.

மகனிடம் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டு தந்தை சீறும்போது, தாயானவள் சிபாரிசு செய்து தகப்பனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றித் தனயனை ரக்ஷிக்கச்செய்கிறாள். அப்படியே ஸர்வலோக மாதாவான பெரியபிராட்டியார், புருஷகாரமாய் நின்று இவனிடமுள்ள தோஷங்கண்டு சீற்றமடையும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி ப்ரபந்நனை ரக்ஷிக்கும்படிச் செய்கிறார். உலகில் தாய் ப்ரியத்தை நேரே செய்பவளாகவும் ஹிதத்தைத் தந்தையைக்கொண்டு செய்விப்பவளாகவுமிருப்பதுபோலே, ப்ரபந்நனுக்கு ஐஶ்வர்யாதிகளைத் தான் நேரே கொடுப்பவராகவும், மோக்ஷத்தை எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் செய்து கொடுப்பிப்பவராகவுமிருக்கிறார் பெரியபிராட்டியார்; மோக்ஷப்ரதான ஸங்கல்பத்தை ஹிதபரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷனாகத் தானே செய்கிறான். தாயினால் சிபாரிசுசெய்து சேரவிடப் பெற்றபின் தந்தையானவன் தனயனிடமுள்ள தோஷங்களைக்கண்டு வெறுக்காமல், அவற்றையே பச்சையாகக் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குறுப்பான உபஹாரமாகக் கொள்ளுவது போலே, பெரியபிராட்டியாரால் புருஷகாரம் செய்யப்பெற்ற சேதனரிடம் அநாதி வாஸனையாலுள்ள தோஷங்களையும் பச்சையாகக் கொள்ளுகிறான் பக்த வத்ஸலனான பரமபுருஷன். ஆகையாலே, ஶ்ரிய:பதியான அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளுகையானது, கைக்குழந்தையைத் தந்தையர் கையிலிருந்து வாங்கிக் கொலைபுரியும் ஆட்டு வாணியன் (கசாப்புக் கடைக்காரன்) கையிலே கொடுப்பதைப் போன்றது.

உத்தமனான குடும்பத்தலைவனானவன் மனைவி முதலான தன் குடும்பத்தினரை ரக்ஷிப்பதோடன்றியில், அவர்களுடைய உறவினர்களையும்

ரக்ஷிக்கிறுன். அவ்வுறவினர் தன்னிடம் ஈடுபாடற்றவர்களாயினும், தன் மனைவி முதலானுரிடம் அவர்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் கண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கிறுன். தன் மனைவி முதலானுரிடமும் அவர்களுக்கு ஈடுபாடில்லாவிடிலும் மனைவி முதலானுர்க்கு அவர்களிடம் இருக்கும் அபிமானத்தையும் உறவையும் பார்த்தே ரக்ஷிக்கிறுன். இவ்வண்ணமாகவே ஸர்வேஸ்வரனும், தன்னிடம் ஈடுபட்டவர் களாய், பரமஸாத்விகர்களாய், ப்ரபந்நர்களில் தலைவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமியைப் போன்ற பரமபாகவதர்களிடமும், ஆசார்யர்களிடமும் ஈடுபட்டவர்களையும் ரக்ஷிக்கிறுன். இவர்களுடைய நிலை பாகவதநிஷ்டை என்றும், ஆசார்யநிஷ்டை என்றும் கூறப்படுகிறது. அந்தப் பரமபாகவதர்களிடமும், ஆசார்யர்களிடமும் உண்மையான ஈடுபாடில் லாவிடிலும், அவர்களுடைய அபிமானத்துக்கு விஷயமாயிருக்கும் நம்மைப் போன்றவர்களையும் ரக்ஷிக்கிறுன். அதனுலேயே, ப்ரபத்திநிஷ்டைக்குரிய மஹாவிஸ்வாஸாதிகளும், பரமபாகவதர்களிடமும், ஆசார்யர்களிடமும் உண்மையான ஈடுபாடுமற்ற நமக்கு பாகவதாபிமானமும், ஆசார்யாபிமான முமே உத்தாரகமாகின்றன. குடும்பத்தலைவன் தன்னை அவமதிப்பவர்களைக் காட்டிலும் தன் மனைவி முதலானவர்களை அவமதிப்பவர்களையே மிகவும் வெறுக்கிறுன். அவ்வண்ணமே ஸர்வேஸ்வரனும் தன் விரோதிகளைக் காட்டிலும் தன் அடியார்களுக்கு விரோதம் செய்பவர்களையே மிகவும் வெறுக்கிறுன். குடும்பத் தலைவன் தன் உறவினர்களுக்கு வேண்டியவர்களைத் தானே பலகரணமாகவும், பலப்ரதனுகவும் நின்று ரக்ஷிப்பதுபோல, பாகவத நிஷ்டர்களுக்கும், ஆசார்யநிஷ்டர்களுக்கும், பாகவதர்களுடையவும் ஆசார்யர் களுடையவும் அபிமானத்துக்குப் பாத்ரமானவர்களுக்கும் பலகரணமாகவும், பலப்ரதனுகவும் நின்று ரக்ஷிப்பவன் ஜகத்குடும்பியான ஸர்வேஸ்வரனே யாகையாலே பாகவதநிஷ்டை முதலானவையும் ப்ரபத்திநிஷ்டையின் வகைகளாகவே கருதப்படும். ஆக, ஒரு குடும்பத்தலைவனிடம் குடும்பத்தினர் இருக்கவேண்டிய நிலைபோன்ற ப்ரபத்திநிஷ்டையானது, எஜமானனிடம் வேலைக்காரன் இருக்கவேண்டிய நிலைபோன்ற உபாயாந்தரநிஷ்டையைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது என்று விளங்குகிறது.

உபாயாந்தரநிஷ்டையைக்காட்டிலும், ப்ரபத்திநிஷ்டை பலவகைகளில் சிறந்தது, அவ்வகைகளைக் காண்போம் இனி:—

(1) ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும் விரும்பப்பட்டது ப்ரபத்தி நிஷ்டையேயாகும். உபாயாந்தரநிஷ்டையை எந்தஆழ்வாரும், ஆசார்யரும் விரும்பவில்லை. அவர்களிடமுள்ள பக்தி, கர்மம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலானவையெல்லாம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகவும், கைங்கர்யரூபமாகவும் காணப்படுகின்றனவேயொழிய, உபாயபுத்தியுடன் அநுஷ்டிக்கப்பட்டவை யாகக் காணப்படவில்லை.

(2) ப்ரபத்தியானது ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளையுள்ளிட்ட அனைவரையும் உய்விக்கவல்லது; கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்கள் முதல் மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்த புருஷர்களையே உய்விக்கவல்லவை.

(3) ப்ரபத்தியானது விஷயநியமம் தவிர வேறு எந்த நியமத்தையும் எதிர்பாராதது; கர்மஜ்ஞாநபக்திகளான உபாயாந்தரங்கள் தேஶநியமம், காலநியமம், ப்ரகாரநியமம் முதலான நியமங்களை அபேக்ஷிப்பவை.

(4) ப்ரபத்திநிஷ்டர்களுக்கு ஸஞ்சிதகர்மத்தையும், இந்த ஜந்மத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய ப்ராரப்தகர்மம் தவிர்ந்த மற்ற ப்ராரப்தகர்ம பகுதியையும் எம்பெருமான் கழித்துவிடுகிறானாகையாலே, இந்த ஜந்மத்தின் முடிவிலேயே மோக்ஷம் உண்டு என்பது நிஶ்சயம். ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவத்விஷயத்தை விரைவில் பெறவேண்டும் என்னும் த்வரையாலும் மேலான ஆர்த்தியோடு ஶரணம் புகுகின்ற ஆர்த்தப்ரபந்நர்களுக்கு ஆர்த்தியின் கனத்துக்குத் தக்கவாறு, இந்த ஜந்மத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய ப்ராரப்த கர்மத்திலும் பெரும்பகுதியைக் கழித்து, விரைவிலேயே மோக்ஷத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறான் பரமபுருஷன். பக்தி முதலான உபாயாந்தரங்களைப் பற்றினவர்களுக்கோவெனில் ஸஞ்சிதகர்மத்தை மாத்ரமே கழிக்கிறான். ப்ராரப்த கர்மம் பத்தெட்டு ஜந்மங்களிலேயே முடியுமதாயிருந்தால், அத்தனை ஜந்மங்களையும் இவன் எடுத்தே தீரவேண்டும். ப்ராரப்தகர்மம் எந்த ஜந்மத்தில் முடிகிறதோ, அந்த ஜந்மத்தில்தான் இவனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி பர்யந்தமான உபாயாநுஷ்டானம் நிறைவடையும். அப்போது தான் இவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

(5) ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ஶரீரம் முடியும்போது பரமபுருஷனைப் பற்றிய நினைவு (அந்திமஸ்ம்ருதி) இருந்தால் தான் மோக்ஷம் என்னும் நியமமில்லை. உபாயாந்தரநிஷ்டனுக்கு அந்த நியமம் உண்டு.

(6) ப்ரபந்நனுக்கு உபாயமாகும் பரமபுருஷன் பரமசேதனனாய், ஏற்கனவே ஸித்தனாயிருப்பவன்; (ப்ரபத்தியாகிற அதிகாரி விஶேஷணத்தோடு கூடியிருப்பவர்களையே ரக்ஷிப்பேன் என்னும் நியமமுடையவனாகையாலே ஸித்தஸாதனதோஷமில்லை) உபாயாந்தரங்கள் அசேதனமாய், ஸாத்யமாயிருப்பவை.

(7) பகவானுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையான தன் முயற்சியை விடுகையேயான ஶரணாகதி செயற்கெளியது; ப்ரபலமான வ்யாபாரங்களால் ஸாதிக்கவேண்டிய உபாயாந்தரங்கள் அநுஷ்டிக்க அரியவை.

(8) ப்ரபந்நனுக்கு உபாயமாகும் பரமபுருஷன் மற்றொன்றைத் தனக்குத் துணையாயிருக்கப் பொறாதவன்; (ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷன்) பக்தி முதலான உபாயாந்தரங்கள் கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம் முதலான பல அங்கங்களை அபேக்ஷிக்கின்றன.

(9) ப்ரபந்நனுக்கு உபாயமான பரமபுருஷனுக்குள்ள உபாயத்வம் இயற்கையானது; உபாயாந்தரங்களுக்குள்ள உபாயத்வம் பரமபுருஷனின் இச்சையாலே செயற்கையாய் ஏற்பட்டது. இதைக்கருதியே, ''தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே'' என்று பிள்ளான் அருளிச்செய்வராம்.

(10) அசேதனப் பொருளைப்போலே ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு, பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையான தன் முயற்சியனைத்தையும் விட்டு அவன் கையையே பார்த்திருக்கையான ப்ரபத்திநிஷ்டை ஸ்வரூபாநுரூபமானது; தன் முயற்சியில் இழிகையான உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாதது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான பர்த்தாவின் போகத்துக்கு விலைபேசும் குலமகளின் செய்கைபோன்றது.

(11) பசுவை, புல்லைக்காட்டி அழைத்துப் புல்லையிடுமிடத்திற்போலே ப்ரபந்நனுக்கு உபாயமானது ப்ராப்யத்திலும் வேறுபடாததாய், பாலே மருந்தாமாப்போலே, பரமபோக்யமாயிருப்பது. உபாயாந்தரநிஷ்டனுக்கு உபாயம் ப்ராப்யத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், செயற்கரிதாயிருக்கையாலே வ்யாதி தீருவதற்குக் குடிக்கும் கசப்புமருந்து போன்றது. உண்மையை ஆராயப்புகில், இதை மருந்துதென்று சொல்லுவதற்குமில்லை. குழந்தைகளுக்கு வாய் ருசிப்பதற்காக மாதாபிதாக்கள் மருந்தோடு சேர்த்துக்கொடுக்கும் அநுபாநம் போன்றதேயிது. ஸம்ஸார மஹாவ்யாதியைக் தீர்க்கும் நச்சுமாமருந்தான எம்பெருமானை, தன் முயற்சியைக் கைவிட்டு மருந்தாகக் கொள்ளும்படி உபதேஶித்தால், அநாதியாயுள்ள ஸ்வயத்ந வாஸனையாலே அதுக்கு இசையாத சேதனரையும் விடமாட்டாமல், அவர்கள் விரும்பும் ஸ்வயத்ந ரூபமாயிருக்கும் உபாயாந்தரமான அநுபாநத்தோடு, அதுக்குப் பலப்ரதனாக ஈஶ்வரனாகிற மருந்தைக்கலந்து ஆயிரம் தாய்தந்தையரைக் காட்டிலும் வாத்ஸல்யம் மிக்க ஶாஸ்த்ரம் உபாயாந்தரநிஷ்டர்களுக்கு விதிக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு அநுபாநம் வ்யாதியைத் தீர்ப்பதில்லை. மருந்தே வ்யாதியைத் தீர்க்கிறது. அதுபோலே உபாயாந்தரநிஷ்டர்களுக்கு ஸாத்யமான உபாயாந்தரம் ஸம்ஸாரமஹாவ்யாதியைத் தீர்ப்பதில்லை. ஸித்தோபாயமான ஈஶ்வரனே அந்த வ்யாதியைத் தீர்க்கிறான். வாத்ஸல்யம் மிக்க ஶாஸ்த்ரமானது, சேதனரனைவரும் படிப்படியாக முன்னேறி உய்வு பெறவேணுமென்னும் கருத்தாலே, பலவிதமான மனப்பக்குவத்தையுடைய பலவிதமான அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி பல புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றுக்குரிய ஸாதனங்களையும் உபதேஶிக்கிறது. தமோகுணம் மிக்கவர்களாய், நாஸ்திகராயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு ஆஸ்திக்யம் உண்டாவதற்காக, விரோதிகளை அழிக்கவல்ல ஶ்யேநயாகத்தை விதிக்கிறது. ஆஸ்திக்யமுண்டாகி ரஜோகுணம் மிக்கவர்களைக் குறித்து, அவர்கள் விரும்பும் ஸ்வர்க்கம் முதலான புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றுக்கு ஸாதனமான காம்யகர்மங்களையும் உபதேஶிக்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் சிறந்தவர்களாய்,

ஸத்வகுணம் மிக்கவர்களாய், ஸ்வாதந்த்ரியமும், அந்யஶேஷத்வமும் நீங்கப் பெற்று, பகவச்சேஷத்வத்தில் ஊன்றக் கூடியவர்களைக் குறித்து மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தையும், அதற்கு ஸாதனமாக உபாயாந்தரங்களையும் உபதேஶிக்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் தலைசிறந்தவர்களாய், பரமஸத்வ நிஷ்டர்களாய், பாரதந்த்ரியஜ்ஞாநம் பிறந்து ப்ராப்யனை பகவான் ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள்ளக்கூடிய மிகச்சிறந்த பரிபக்வ நிலையை அடைந்த பரமைகாந்திகளுக்கு அவனையே பலகரணமாகவும் விதிக்கிறது.

ஆகவிப்படிப் பலவிதங்களிலும் உபாயாந்தரங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றிருக்கும் ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றிநிற்கும் ப்ரபந்நர்க்கு உபாயாந்தரங்கள் அபாயமாகவேயிருக்கும். இவ்வுபாயாந்தரங்களான நெறிகளை (வழிகளை) ஸர்வேஶ்வரனே உபதேஶித்தபோதிலும், தமயந்தியைக் கைவிட்டுப் போவதற்காக அவளுக்கு நளன் காட்டிய வழிகளைப்போலேவே தன்னை விட்டு நீங்குவதற்கு அவன் காட்டிய வழிகளாகவே அவையிருக்கும் என்று ''நெறி காட்டி நீக்குதியோ'' (பெரிய திருவ–6) என்றும் தொடங்கும் பாசுரத்தில் அருளிச் செய்தார் ஆழ்வார். ''க₃தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்ப₄யம்'' என்று ஜிதந்தேயில் உபாயாந்தரங்களைக் கண்டு எனக்குப் பெரும்பயமுள்ளது என்கையாலே, ஞானிகளுக்கு இவை பயத்தை விளைவிப்பவை; ''மாஶுச:'' என்று கீதா சரமஶ்லோகத்தில் கண்ணன் 'உபாயாந்தரங்களைக் கண்டு ஶோகமடையாதே என்று கூறுகையாலே இவை ஶோகத்தை விளைவிப்பவை. இதனாலேயே லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு அபாயப்ரவ்ருத்திகள் ஏற்பட்டது போலே, உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்திகள் ஏற்பட்டபோதும் புந: ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது. இதனாலேயே ''பொன்னாலேயேயான ஒரு குடத்திலே பரம பாவனமான தீர்த்தத்தை நிறைத்து வைத்து, அதில் ஒரு துளி கள்ளைக் கலந்தது போலேயிருப்பது அஹங்காரத்தோடு கலந்த உபாயாந்தரம்'' என்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்வராம். ஒரு சோழியைக் கொடுத்து ஓர் இரத்தினத்தைப்பெறுவது போலும், ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்து ஓர் இராச்சியத்தைப் பெறுவதுபோலும் இருக்கிறது உபாயாந்தரங்களைக் கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறுவது. உண்மையில் இவ்வுபாயாந்தரமும் இவனால் வந்ததில்லை. அவனுடைய ஸ்ருஷ்டி, அவதாரம் முதலான முயற்சிகளின் பலனாகவே இவனுக்கு வந்தது. ஆகையால், அவனால் வந்த இதை அவனிடமே மோக்ஷத்திற்கு விலையாக (உபாயமாக) கொடுப்பது தகாது. 'உபநயனத்தில் கோதான வ்ரதத்தின் போது, தந்தைக்கு பிள்ளை தக்ஷிணை கொடுப்பது போலே கொடுக்கலாமே' எனில், அவனுடையது என்று அறிந்து கொடுத்தானாகில் அபாயமாகாது. அவனுடையது என்று அறியாமல் தன்னுடையது என நினைத்துக் கொடுத்தானாகில், அவனுடையதையே திருடி அவனிடமே கொடுப்பதை ஒக்கும்.

ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரபந்நனுக்குப் பலகரணமாகவும், பரப்ரதனுகவும் உபாயமாம்போது, நிரபேக்ஷமான உபாயமாய், வேறெந்தச் சேதனனேயும் உபாயமாக அபேக்ஷிக்காமையாலும், பலப்ரதாந வேளேயில் பிராட்டி செய்வதொரு கார்யமில்லாமையாலும், அப்பெரியபிராட்டியாரும் புருஷகார மாய் நிற்கிருரேயொழிய உபாயத்வத்தில் அந்வயிப்பதில்லே.

''ஆசார்யாபி$_4$மாநந்தான் ப்ரபத்தி போலே உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்க$_3$மூமாய், ஸ்வதந்த்ரமூமாயிருக்கும். ப$_4$க்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியில் அஶக்தனுக்கு இது'' (ஸ்ரீவசநபூஷணம்–461,462) என்று பிள்ளேயுலகாசிரியர் அருளுகையாலே ஆசார்யனுக்கும் உபாயத்துவமூள்ள தாகத் தோற்றுகிறதே? எனில்; ஆசார்யன் செய்யும் சிபாரிசை எம்பெருமான் தட்டமாட்டான் என்னும் உறுதியை இந்த ஸூத்ரங்கள் காட்டுகின்றனவாகை யாலும், ஸர்வேஶ்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதாந ஸங்கல்பத்தை விளேக்காமல் ஆசார்யனுலே நேரே மோக்ஷமளிக்கமுடியாதாகையாலும், இந்த ஸூத்ரங்களுக் கும் ஆசார்யனுடைய புருஷகாரத்வத்திலேயே நோக்கு. ஆகையாலே ஆசார்யனுக்கும் பலப்ரதாபயித்ருத்வமாகிற புருஷகாரத்வமூண்டேயொழிய, நேரே மோக்ஷப்ரதத்வமில்லே. ஆக, பெரியபிராட்டியாரும், ஆசார்யர்களும் பரம்பரயா மோக்ஷோபாயமாகின்ருர்களேயொழிய நேரே மோக்ஷோபாயமாவ தில்லே என்றதாயிற்று.

பகவத்குணங்கள் சிலவும், பரமபுருஷனுடைய திருமேனியும் பரமபுருஷன் பலப்ரதாநம் செய்வதற்கு உதவுகின்றனவாகையாலே அவற்றுக்கும் உபாயத்வமூண்டு. இவை தனியாகப் பலப்ரதாநம் செய்யத் தகுதியுடைய த்ரவ்யங்களல்லாமையாலே, இவற்றுக்கு உள்ள உபாயத்வத் தாலே, 'ஸர்வேஶ்வரன் நிரபேக்ஷமான உபாயமாகிருன்' என்னும் பெருமைக் குக் குறையேற்படுவதில்லே. குணங்களிலும், ஆஶ்ரயணவேளேயிலோ, பலப்ரதாந வேளேயிலோ உபயோகப்படாத ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம் முதலான ஸ்வரூபநிரூபகுணங்களுக்கும், நிரூபிதஸ்வரூப விஶேஷணங்களுக்கும், பிராட்டியைப்போலே ஆஶ்ரயணவேளேயில் மாத்ரம் உதவுகிற வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌஶீல்யம், ஸௌலப்யம் என்னும் குணங்களுக்கும் உபாயத்வமில்லே. பலப்ரதாந வேளேயில் ஆஶ்ரிதனுடைய கார்யத்தை ஸாதித்துக்கொடுப்பதில் உதவும் (தர்மபூத) ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, பூர்த்தி (அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்), ப்ராப்தி (ஸர்வஸ்வாமித்வம்) இரக்கம் என்னும் ஐந்து குணங்களுக்கே உபாயத்வமூண்டு. அடியானுக்கு நன்மை தீமைகளே அறிவதற்கு ஸர்வஜ்ஞனுகவேண்டும். அறிந்தபடியே கார்யம் செய்ய ஸர்வ ஶக்தனுகவேண்டும். ஸர்வஶக்தனுனலும் இவனிடம் ஒரு கைம்மாறை எதிர்பாராமலிருக்கப் பூர்ணனுகவேண்டும். தன்பேருகக் கார்யம் செய்வதற்கு ப்ராப்திவேண்டும். ஜ்ஞாந, ஶக்தி, பூர்த்தி ப்ராப்திகளாகிற இந்த நாலு குணங்களும் அநாதிகாலமாக இச்சேதனனே ஸம்ஸாரத்தில் வைத்து

வாட்டியெடுப்பதற்கே கருவியாயிருந்தன. அப்படியல்லாமல், இவையே இவனுடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு உறுப்பாவதற்கு இரக்கம் என்னும் மஹாகுணம் வேண்டும். ஆக, இவ்வைந்து குணங்களுக்கும் பரப்ரதாந வேளையில் இவ்வண்ணமாக உபயோகமிருக்கிறதாகையாலே இவற்றுக்கும் உபாயத்வம் உண்டு.

இடக்கையும், வலக்கையுமறியாத இடைச்சி (சிந்தயந்தி), போக்யமான பூவை விற்று வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரர் முதலானோர்க்குத் தன்னிடம் தலைசிறந்த ஈடுபாட்டை விளைத்து, அதுவே கருவியாக இதரவிஷய விரக்தியையும், விளைத்தும், ''பலபலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனுக்கும் அந்திம ஸமயத்தில், ''அலவலமை தவிர்த்த அழகன்'' (பெரியாழ் திரு 4–3–5) என்கிற படியே தன் அழகாலே த்வேஷம் நீங்கும்படி திருத்தி, ''திருவடி தாட்பால் அடைந்த'' (திருவாய் 7–5–3) என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொண்டும் ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷமளிப்பதற்குத் திருமேனி உதவுவதைக்காண்கிறோமா கையாலே, திருமேனிக்கும் உபாயத்வமுண்டு. இதையே ''வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்''(திருவாய் 1–2–10)என்றும், ''ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்'' (திருவாய் 5–7–10) என்றும், ''கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்'' (திருவாய் 5–8–11) என்றும், ''உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறிக் கண்ணன் ஒண்கழல்கள் மேல்'' (திருவாய் 4–3–11) என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இவற்றைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டே, ''பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது, திண்கழலாயிருக்கும்'' (முமுக்ஷுப்படி 146) என்று பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்தார். இவ்விடங் களில் திருவடிகள் என்றது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம். அதனாலேயே, ''திருக்கையிலேபிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்தமுடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளு மாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்''(முமுக்ஷுப்படி 145) ''(சரணௌ என்னும்) இத்தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாஶகமுமாய், சிசுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது'' (முமுக்ஷுப்படி 148) என்று பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளினர்.

ஆக ப்ரபந்நனை சேதனனுக்கு ஆசார்யர்களாலும், பெரியபிராட்டியா ராலும் புருஷகாரக்ருத்யம் செய்யப்பெற்றபின், திருமேனியோடும், ஜ்ஞாந ஶக்தி பூர்த்தி ப்ராப்தி க்ருபைகளோடும் கூடிய பரமபுருஷனே உஜ்ஜீவநோபாய மாகிறான் என்றதாயிற்று. இதுவே உலகாசிரியன் உலகுக்கு உணர்த்தும் உய்வுபாயமாகும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸேந ஸுத₃ர்ஶநப்₄ருதா மயா।
லோகார்யோக்ததி₃ஶா மோக்ஷஸது₃பாய: ப்ரத₃ர்ஶித:॥

(‘ஸுதர்ஶந’த்தை தரித்து நிற்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸனான அடியேனாலே உலகாரியன் உணர்த்தும் உய்வுபாயமானது நன்கு விளக்கப்பெற்றது.) ****